

тостатике са листе Ц одређује специјална комисија на републичком нивоу, а да институције могу саме на тендеру да купују само оне јефтиније са листе Б, али по цени коју је прописао Фонд за здравствену заштиту и у количини за коју имају покриће у листи пацијената, онда делује немогуће да је неко могао да набавља вишак цитостатика сем ако их није плаћао од сопствених пара. У то је тешко поверовати, али је могуће нешто друго – у случају да за исту болест могу да се користе цитостатици различитих произвођача, изабрати да на тендеру прође онај чији је произвођач дао мито. И по до сада доступним подацима вероватно ће се оптужница свести на то да су лекари открили податке

који би изабраног понуђача учинили најконкурентнијим на тендеру, чак иако није имао најјефтинију понуду јер су услови постављани тако да предност има, рецимо, одложено плаћање или брзина испоруке.

На основу имовинске карте оптужених јасно је да се ради о великим

ИСТРАГА ИЛИ КАЗНА

Да ли је и колико др Ненад Боројевић крив или вероватно никада нећемо сазнати јер је поступак против њега обустављен. Али оно што се са сигурношћу на његовом случају може закључити јесте да претпоставка невиности у нашем правосудном систему не егзистира. Од јуна 2010. када је први пут ухапшен и када је стављен у „самицу“ коју је делио са два наркодилера (они су спавали на креветима а Боројевић на поду између врата и клозета), живео је углавном у затвору. Хапшен је три пута и сваки пут се водио истражни поступак по другом предмету, а само за прво дело, везано за цитостатике трајао је девет месеци. Његов адвокат Страхинија Кастратовић то објашњава: „Код нас се људи прво хапсе па се онда смишља оптужница. Стиче се утисак да притвор толико траје јер тужилаштво чека развој ситуације“. Он помиње и веома чудне околности под којима је ухапшен јер наводно није пријавио имовину, а радило се о стану који је седам година раније продао. За то дело се не одређује притвор али је њему одређен јер нису могли да га нађу да му уруче судски позив, што сугерише да је у бекству. „Не знам како нису могли да га нађу када је од изласка из затвора седео у стану и чекао да му ставе наруквицу, која му је стављена два сата пре хапшења“, пита се Кастратовић.

свотама новца које су стизале наизглед легалним путем – преко ауторских хонорара. Рецимо, само у 2009. Боројевић је пореским органима пријавио приход од 200.000 евра иако му је плата била око 180.000 динара. Тврдио је да је новац зарадио предавајући на научним скуповима широм света и пишући радове за фармацеутске куће. Међутим, током истражног поступка се појавила тврдња да ни он а ни остали оптужени нису испуњавали обавезе из уговора већ да се радило о „фантомским пословима“.

ДОКАЗИ „Две године тужилаштво то тврди и нема доказе. Не кажем да они то нису урадили, али до сада није доказано. Кривично дело давања и примања мита се не може доказивати посредним путем на рекла-казала већ мора постојати аудио или видео-снимак или обележене новчанице које је неко примио“, каже адвокат Кастратовић и додаје: „Фармацеутске компаније плаћају стручњаке да пишу референце о њиховим лековима и сви они су имали уговоре за те радо-

ве. Део је урађен а део који није не представља доказ да они то не би урадили – ухапшени су и нису стигли.“

Иако директних доказа нема ипак постоји разлог за сумњу који превазилази рекла-казала, а то су изводи из банке оптужених на основу којих може да се види да нико од њих хонорар није примао одједном већ у мањим свотама сваки дан. То сугерише да су и компаније и примаоци новца желели да остану невидљиви за систем који увек реагује када види велике уплате.

Ових дана, вероватно и уз извесну дозу емоција због самоубиства др Боројевића, може се чути да нико од оптужених није радио веће малверзације од оних које су уобичајене у нашем систему. Тешко да је то одрживо као оправдање јер чак и да оптужени нису нарушили протокол лечења, узели су паре, а време је да се неко позабави распрострањеним мишљењем да је људска болест добар извор зараде мимо легалних токова новца. Али би било лепо када би се афера расветлила до краја јер готово је немогуће да су оптужени лекари могли да одраде део „посла“ а да са тим није био упознат Фонд.

На то указују рецимо, тврдње да је лек „авастин“ даван пацијентима који нису имали индикације да га приме (имали су здравствене разлоге и нису тровани, али због цене лека нису спадали у најугроженије који имају право да га приме о трошку Фонда) а о чему сведочи транскрипт разговора између Ивана Попова и представника Роша у коме Попов тврди да је већ седморо пацијената мимо листе добило лек и да њихов број може да повећа. Цена „авастина“ је око 150.000 динара, он се налази на листи Ц, његова набавка иде преко Фонда, а о његовој куповини одлучује посебна комисија сачињена од онколошких стручњака (Бекић и Томашевић су учествовали у њој). То значи да је немогуће самоиницијативно проширити број пацијената коме ће тај лек бити дат а да о томе не буде обавештен и врх здравствених власти. А ако Попов због тога одговара зар не би било логично да одговара још неко? ■

Готово је немогуће да за криминалне радње није знао Фонд за здравствену заштиту